

Sygn. akt II CZ 150/04

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G.N.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Zakładów Opieki

Zdrowotnej w O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 grudnia 2004 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 sierpnia 2004 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2004 r. odrzucił kasację pozwanego na podstawie art. 393⁵ k.p.c. wobec uznania, że nie zawiera ona przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, a odnoszących się do przesłanek określonych w obu paragrafach art. 393 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany wywodzi, że kasacja zawiera powołanie się na oczywiste naruszenie prawa materialnego poprzez zastosowanie przepisów art. 734 i nast. k.c., w szczególności art. 746 k.c. i poprzestanie na treści art. 353¹ k.c. W uzasadnieniu zażalenia skarżący twierdzi, że wskazał w kasacji na oczywiste naruszenie prawa materialnego w związku z popełnionymi błędami w subsumpcji poprzez brak zastosowania art. 746 k.c. w zw. z art. 750 k.c. i powołanie tylko art. 353¹ k.c. jako podstawy oddalenia apelacji pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany stwierdził w końcowej części uzasadnienia kasacji, że jest ona uzasadniona ze względu na oczywistość naruszenia prawa, a w szczególności całkowicie błędne powołanie przez Sąd Okręgowy przepisu art. 353¹ k.c., który wcale nie wyklucza zastosowania przepisów k.c. o zleceniu, a wręcz pozostaje w zgodzie z treścią zawartej umowy stron.

Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku wcale nie wynika, aby Sąd odwoławczy, powołując się na przepis art. 353¹ k.c., generalnie wykluczył stosowanie przepisów k.c. o zleceniu, choć zarazem nie dopatrywał się też uzasadnionych podstaw do zastosowania konkretnie art. 746 § 3 k.c., w świetle ocenionych jako prawidłowe ustaleń faktycznych (k. 286 - 287).

Zarzut oczywistego naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c. nie może przejawiać się w próbie przypisywania Sądowi odwoławczemu takiego naruszenia, które już przy wstępnej tylko jego ocenie nie znajduje potwierdzenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dla przyjęcia kasacji do rozpoznania z powołaniem się na oczywistość naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem

wysiłek sporządzającego kasację profesjonalnego pełnomocnika powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci zarzucanego naruszenia, a więc polegającej na oczywistości naruszenia prawa, widocznej *prima facie* i to już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2001 r., V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49; postanowienie SN z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Kwalifikowana postać naruszenia w postaci oczywistego naruszenia prawa zaskarżonym wyrokiem łączy się z powinnością wskazania w kasacji przepisów, które naruszone zostały w sposób oczywiście zauważalny, bez wglębiania się w ich tekst i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2002 r., sygn. II UK 163/02, OSNP – wkł. 2003/18/13).

W orzecznictwie wyrażono nawet pogląd, że skoro przesłanką uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c. jest stan, w którym zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, przeto niewystarczające jest wykazanie, że Sąd zastosował przepis błędnie interpretowany, ale należy w kasacji uzasadnić, że błąd taki spowodował wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004/13/230).

Ponieważ zawarty w końcowej części uzasadnienia kasacji zarzut oczywistości naruszenia prawa, choć może być oczywiście elementem uzasadnienia podstawy kasacyjnej, to jednak nie może być oceniony jako równoznaczny z przesłanką wynikającą z art. 393 § 2 k.p.c., bowiem wolą ustawodawcy wyrażoną w tym przepisie jest obowiązek przyjęcia kasacji do rozpoznania tylko wówczas, jeśli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 393¹⁸ § 3 k.p.c.